

ENTER

择天记

ภาค
สิบสาม

10

พลิก
โฉมละคร

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKSTONE
INKSTONE
www.inkstone.com

阅文集团

ENTER 10 擇天記
ทดลองอ่าน

ENTER 10 擇天記
ทดลองอ่าน

ENTER 10 擇天記
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สวีโฮยวหรงกลับจึงตูพร้อมด้วยตำแหน่งธิดาเทพคนใหม่ ใครต่อใครต่างจับตามองการประลองต่อสู้ที่จะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ ระหว่างตัวแทนของใต้เท้าสังฆราชและข้าอำนาจเก่าอย่างเงินฉางเซิง กับตัวแทนของแดนใต้กับจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ซึ่งก็คือสวีโฮยวหรง

พวกเราในฐานะนักอ่านก็อยากจะดูการต่อสู้นี้ แต่ที่อยากดูหรืออาจพูดได้ว่าอยากรู้อยากเห็นมากกว่า นั่นคือนางเอกของเราที่รู้แล้วว่าเงินฉางเซิงกับชายในดวงใจของตนคือคนคนเดียวกัน เจ้าตัวจะอย่างไรต่อไป ว่าจะไปแล้ว... ทำลิขิตพลิกโชคชะตาก็พอจะเป็นนิยายรักกับเขาได้เหมือนกันสินะ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างกันหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์พู้คส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มมได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อธิบายไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรกะนักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์พู้คส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

...คู่ที่ราวกับเทพเซียนเช่นนี้
ไยต้องจับกระบี่เข้าปะทะกันด้วย

ภาคที่ 4
ความปรารถนาจากบุรพา

ตอนที่ 1

ธิดาเทพกลับจิงตุ

เสียงลม เสียงฝน เสียงอ่านหนังสือตำราคือเสียงที่พบเจอทุกวัน ในสำนักศึกษาศาสนาหลวง แต่วันนี้ได้ยินเพียงแค่เสียงอ่านหนังสือตำรา เพราะเกล็ดหิมะที่เฟิงจะโปรยปรายลงมาจากฟากฟ้าแผ่วเบาเกินไปนั่นเอง ผ่านไปครู่ใหญ่ศิษย์ที่อยู่ในห้องเรียนถึงจะมองเห็น นำมาซึ่งเสียงร้องเบาๆ ด้วยความตกตะลึงระคนดีใจ อาจารย์ที่มาจากสำนักการศึกษา พลันตำหนิเสียงหนักไปหลายคำถึงได้สะกดความวุ่นวายลงได้ แต่แล้ว কেอถัดมาที่นอกหน้าต่างก็มีเสียงหวีดหวิวจากสายลม ทุกคนที่อยู่ในห้องเรียนไม่อาจรักษาความสงบต่อไปได้ เหล่าศิษย์ที่อายุน้อยต่างพากัน พุ่งไปทางหน้าต่าง

สายลมพัดผ่านหิมะบางๆ ที่เฟิงจับตัวกันบนยอดหญ้านกกระเรียนขาวตัวหนึ่งค่อยๆ บินลงมาจากท้องฟ้าราวกับกำลังร่ำรำว่า กลางหิมะ ช่างงดงามอย่างไรหาใดเปรียบ

"งดงามยิ่งนัก!" เหล่าเด็กสาวมองภาพเหตุการณ์นี้แล้วพากันตะโกน อย่างตื่นเต้น

ตามความแข็งแกร่งของเผ่ามนุษย์ มาร และปีศาจที่เพิ่มมากขึ้น สัตว์อสูรที่เคยหังการอยู่ในผืนพิภพจึงถูกบีบให้ถอยไปยังบึงใหญ่ภูเขาร้าง สัตว์เทพวิหคเขียนเองก็พบได้น้อยลงมาก โดยทั่วไปมีเพียงภูเขาลึกของ สำนักพรรคเร้นลับเหล่านั้นถึงจะสามารถพบเห็นได้ ศิษย์ใหม่ของ สำนักศึกษาศาสนาหลวงล้วนมาจากเมืองต่างๆ เทียบกับชาวเมืองจิงตู ที่เคยเห็นอะไรต่อมิอะไรมา มาก พวกเขาแทบจะไม่เคยเห็นวิหคเขียน ในตำนานเหล่านี้ แต่ในกลุ่มพวกเขาก็มีคนที่อยู่ในจิงตูมาเป็นเวลานาน แล้ว อย่างเช่นซูเหวินปิ่นที่ย้ายมาจากสำนักเทียนเต้าผู้นั้น เมื่อมองไปที่นกกกระเรียนขาวตัวนั้นพลันนึกอะไรได้ พุดขึ้นอย่างตกตะลึง "นี่... นี่ไม่ใช่ นกกกระเรียนขาวของจวนสกุลสวีตัวนั้นหรือ"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้คนทั้งหมดล้วนเงยบลง เหล่าศิษย์มองไปทาง นกกกระเรียนขาวตัวนั้น ไม่กล้าส่งเสียงดังเกินไปอีก

นกกกระเรียนขาวตัวนี้ไม่ใช่ นกกกระเรียนขาวธรรมดา การปรากฏตัวของมันหมายถึงคนผู้หนึ่ง สำหรับเหล่าศิษย์แล้วคนผู้นั้นเป็นดังสิ่งดงาม บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์จนไม่อาจล่วงเกินได้ ขณะเดียวกันเหล่าศิษย์ ต่างรู้ดีว่าการกลับมาของนกกกระเรียนขาวตัวนี้สำหรับ นักศึกษาศาสนาหลวง สำหรับเจ้าสำนักของพวกเขาหมายความว่าอะไร

เป็นอย่างที่คิด ผ่านไปได้ไม่นานเงาร่างหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในสายตาของเหล่าศิษย์

เงินฉางเชิงเดินมาถึงสนามหญ้าข้างทะเลสาบ มาถึงตรงหน้าของ นกกกระเรียนขาว นกกกระเรียนขาวมองเขาแล้วผงกหัวลง หลังจากนั้นก็หันมองไปทางหอตำรา กับศิษย์เหล่านั้นที่อยู่ตรงหน้าต่างซึ่งอยู่ไม่ไกล ทำทางของมันแสดงให้เห็นถึงความมีนงอยู่บ้าง ดูเหมือนจะไม่เข้าใจว่า เหตุใดเพียงแค่นี้ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงไปมากถึงเพียงนี้

เมื่อมองดูนกกกระเรียนขาว เขาก็นั่งเสียบไปครู่หนึ่งแล้วจึงถามขึ้น
"นาง...กลับมาแล้วหรือ"

แนวเส้นสองสายหนึ่งขาวหนึ่งเทาพุ่งตรงเข้าจึงดู สีขาวคือนกกระเรียนขาว สีเทาก็คือพญาปักขาปีกทองที่ส่วใหญ่หวงหน้าออกมาจากสวนใจตัวนั้น

สาเหตุที่มันเป็นสีเทา ก็เพราะพญาปักขาตัวนี้ยังไม่โตเต็มที่ สีขนจึงยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นสีสดใส ยิ่งไม่มีสีทองปรากฏให้เห็น มองดูแล้วเป็นสีเทาๆ อีกทั้งยังค่อนข้างตัวเล็ก ก็เหมือนกับความคิดของเงินฉางเชิงในครั้งแรกนั้น ตอนนี้นั้นดูเหมือนไก่อฟ้าตัวหนึ่ง

ตอนที่เข้ามาในจึงดู นกกกระเรียนขาวได้ส่งเสียงดังกระจ่างขึ้น ครั้งหนึ่ง พวกเหยี่ยวแดงที่เตรียมจะบินมาขวางเมื่อเห็นมันก็แน่นอนว่าต้องปล่อยไป แต่ลูกพญาปักขาตัวนี้กลับไม่บินตามนกกกระเรียนขาวไปที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง มันเกิดความสนใจในพวกเดียวกันที่อยู่บนกำแพงวัง มันจึงบินเลียวกกลางอากาศ กระพือปีก แล้วร่อนลงบนกำแพงวัง

ล้วนพูดกันว่าหงส์ตกยากสู้แม่ไก่ไม่ได้ ลูกพญาปักขาตัวนี้ดูไปก็เหมือนกับไก่อฟ้าตัวหนึ่ง แต่อย่างไรเสียหงส์ก็ยังคงเป็นหงส์ พญาปักขาปีกทองก็ยังคงเป็นพญาปักขาปีกทอง จะอย่างไรก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นไก่อฟ้าได้จริงๆ

มันพับปีกลง เดินเชิดหน้าแอนอกไปทางฝูงเหยี่ยวแดงที่อยู่หน้ากำแพงวังเหล่านั้น มองซ้ายมองขวาด้วยแววตาเฉยชา แสดงให้เห็นถึงความเยือกหยิ่งอย่างที่สุด

เหยี่ยวแดงเป็นหน่วยจู่โจมบนฟ้าซึ่งแข็งแกร่งที่สุดที่กองทัพต้าโจว

เลี้ยงเอาไว้ มันมีความเร็วที่ยากจะจินตนาการ อีกทั้งยังมีนิสัยหยิ่งยโส และองอาจกล้าหาญ ถึงจะเจอกับศัตรูที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าก็ไม่มีทางหวาดกลัว เล่ากันว่าในสงครามทำลายล้างเผ่าปีศาจเมื่อพันปีก่อน ผู้บัญชาทัพปีศาจในตอนนั้นได้เลี้ยงอสูรนาภาเอาไว้ตัวหนึ่ง สุดท้ายถูกเหยี่ยวแดงนับสิบตัวใช้ชีวิตเข้าแลก สังหารมันบนท้องฟ้า ตอนนั้นเมื่อมองไปยังร่างที่เล็กและเหมือนกับไก่ฟ้าซึ่งเกาะอยู่บนกำแพงวังนั้น ขนตรงแผงคอของเหยี่ยวแดงนับสิบตัวพลันพองขึ้นพร้อมกัน แสดงให้เห็นถึงความระมัดระวังอย่างหาใดเปรียบ กระทั่งทหารองครักษ์ก็ยังไม่รู้สึกรู้สีกี่ถึงความหวาดกลัวของพวกมัน ส่วนพวกห่านป่าแดงที่เกาะอยู่บนหาด้านข้างยิ่งแล้วใหญ่ ถึงขนาดถูกทำให้ตกใจจนตกลงมาบนพื้น แม้แต่จะยืนก็ยังยืนไม่ขึ้น

นี่คือนกอะไร เหล่าทหารองครักษ์ล้วนไม่เข้าใจ มองไปทางนั้นอย่างระมัดระวัง จิตได้สำนึกสั่งให้กำทวนที่ถืออยู่ในมือให้แน่น

เป็นในตอนนี้อง ใต้กำแพงวัง ก็เล่นเมฆแดงที่กำลังมองแพะดำที่อยู่ไกลออกไปอย่างเหม่อลอยเงยหน้าขึ้นมองด้านบนอย่างกะทันหัน

เซวี่ยสิงชวนที่กำลังลับหอกอยู่ในห้องก็เหมือนจะรู้สึกได้ จึงมองตามขึ้นไปทางด้านบน

บนกำแพงวัง ลูทพญาปักษาหยุดนิ่งอย่างกะทันหัน เพราะมันสัมผัสได้ถึงจิตสังหารสายหนึ่ง

มันมองลงไปบนพื้น สายตาไปหยุดอยู่ที่กิลเลนเมฆแดง แล้วรู้สึกถึงปัญหาเล็กน้อย

หลังจากนั้นมันก็สังเกตถึงจุดกำเนิดของจิตสังหารนั้น จึงมองไปทางห้องห้องนั้น แล้วพบว่าปัญหาใหญ่

หากพญาปักษาปักทงในตอนนี้อยู่ในร่างโตเต็มวัย แน่แน่นอนว่า

ยอมไม่สนใจการทำทนายของกิเลนเมฆแดง และไม่มีทางหวาดกลัว
เซวียสิ่งชวน แต่ในตอนนี้อยู่

และหลังจากที่มันมองเห็นแพะดำที่อยู่บนพื้นหญ้าในพระราชวัง
ขนสีเทาตรงช่วงคอก็ลุกชันขึ้นมาทันที รู้สึกไม่สงบอย่างรุนแรง

โลกภายนอกสวนใจก็ยิ่งเต็มไปด้วยอันตรายเหมือนกับความทรงจำ
ในชาติก่อนจริงๆ โดยเฉพาะเมืองของเผ่ามนุษย์นี้ยังคงเป็นดังเช่นในอดีต
ตนก็แค่อยากจะทำบิณฑบาตเที่ยวเล่นสักหน่อย เหตุใดถึงได้เจอกับปัญหา
มากมายขนาดนี้

ก่อนที่เหล่าทหารองครักษ์จะชี้ทวนมา มันก็กางปีกทั้งสองข้างออก
บินลงจากกำแพงวังไป ใช้เวลาเพียงครู่เดียวก็บินข้ามลานหน้าพระราชวัง
บินข้ามวังอ้อมหลายแห่งกับถนนสามสาย แล้วบินลงไปยังถนนสายหนึ่ง
ที่ไกลออกไป

บนถนนสายนั้นกำลังมีผู้คนโห่ร้อง คึกคักอย่างหาได้เปรียบ
เมื่อยืนอยู่บนกำแพงวังก็พอจะเห็นราชรถคันหนึ่งที่แล่นดงามกำลัง
เคลื่อนตัวอย่างช้าๆ อยู่บนถนน

เหล่าทหารมองเห็นรถประหลาดตัวนั้นบินลงไปบนราชรถคันนั้น
ถึงได้รู้ว่ามันมาจากยอดเขาเชิงนี้ ในใจก็คิดว่ามีนาคเล็ดลอดมาได้มากแล้ว
ถึงเพียงนี้

ในห้องห้องหนึ่ง มีทหารรีบร้อนเข้ามา รายงานข่าวที่เพิ่งได้รู้เมื่อครู่
แก่เซวียสิ่งชวน

"ธิดาเทพรุ่นก่อนสละตำแหน่ง? สวีโหย่วหวังรับตำแหน่งต่อ?"

เมื่อได้ยินข่าวนั้นเซวียสิ่งชวนมองไปยังถนนที่ไกลออกไปสายนั้น
คิดอย่างตกตะลึงว่าสำนักศึกษานานซีที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้น เหตุใด
ถึงได้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่โตถึงเพียงนี้

สำหรับศิษย์ของสำนักศึกษานานชื่อกับคนแดนใต้ สวีโหย่วหรง เป็นธิดาเทพในอนาคต สำหรับราษฎรจึงดูจนถึงทั้งตัวใจ สวีโหย่วหรง เป็นความภาคภูมิใจของพวกเขา เพราะนางเติบโตขึ้นจากที่แห่งนี้ ชาวที่สวีโหย่วหรงรับตำแหน่งธิดาเทพแห่งแดนใต้อย่างเป็นทางการ กระจายออกไป เสียงต้อนรับนางของชาวเมืองจึงดูพลันเงียบลงไป ครูหนึ่งเพราะความตกใจ หลังจากนั้นก็กลับมาตั้งขึ้นใหม่อย่างสิ้นสะเทือน ชั้นฟ้า

พวกเขาไล่ตามราชรถอยู่ที่ริมถนน เหล่าเด็กสาวต่างโบกผ้ากับ ดอกไม้สดที่อยู่ในมือ มีสาวกที่ซื้อสัตว์คุงเขาลงบนที่ที่ราชรถขับผ่าน ปากท่องคำอำนวยการไม่หยุด ส่วนสายตาของเด็กหนุ่มก็ร้อนแรงอย่างยิ่ง ...ต่อให้ในสายลมจะมีเกล็ดหิมะ อากาศจะหนาวเย็นถึงเพียงนี้ ก็ไม่ทำให้ความคึกคักของจิงตูในวันนี้ลดลงไปเลย และในตอนสายลม พัดเอาม่านของราชรถพะเยิบขึ้นมา เผยให้เห็นเงาร่างของเด็กสาวที่อยู่ ด้านในร่างๆ บรรยากาศก็ยิ่งร้อนแรงจนถึงขีดสุด คนจำนวนมากไม่สนใจ คำต่าหนิของนักบวชต่าหนิหลักงและการขัดขวางของทหารรักษา ประตุเมือง ยิ่งไม่สนใจสายตาระแวดระวังของกองทหารม้าแดนใต้เหล่านั้น ต่างพากันเบียดเข้าไปที่กลางถนน ถึงแม้ว่าสุดท้ายแล้วจะถูกทหารม้า ขวางเอาไว้ แต่กลับขวางของที่อยู่ในมือของพวกเขาไม่ได้

ดอกไม้สดที่ยากจะได้เห็นในช่วงกลางฤดูหนาวก็ร่วงหล่นลงมา รวากับสายฝน เพียงไม่นานราชรถที่สวีโหย่วหรงนั่งอยู่ก็เปลี่ยนเป็น ดงดอกไม้

ผลไม้ที่ถูกล้างจนสะอาดก็ถูกโยนเข้าไปในรถม้าทั้งขบวนไม่หยุด ในรถคันหนึ่งที่อยู่ด้านหลัง เยี่ยเสี่ยวเหลียนยื่นมือไปรับผลเชิงหนึ่ง*

* ผลเชิงหนึ่ง หมายถึงมะเขือเทศราชินี

ที่แดงกำมาลูกหนึ่ง แล้วกัตกลงไปเบาๆ นางรู้สึกว่าจะข้างเปรี๊ยวหวาน ถูกปากนั้ก ดวงตาพรึ่มลงอย่างยินดี นางก็เหมือนนั้กับศิษย์พี้นึงคนอื่นนั้ๆ ที่อยู่ในรถ ความยินดีของนางโดยมากมาจากความเป็นมิตรของ ชาวเมืองจิงตู เมื่อคิดว่าธิดาเทพได้รั้ความเคารพรั้กจากชาวต้าโจว ถึงเพียงนี้ คิดว่าหลังจากการรวมกันของเหนือใต้ สถานะของยอดเขา เซ็งหนั้วก็ไมเห็นแววตกต่ำลง ไม่นั่นว่าจะตึ่ยั้งขึ้นเสียอีก ความรู้สึก ไม่สงบที่อดีตธิดาเทพจากไปก็ลดลงมาก พวกนางคิดด้ว้ด้วยความยินดี เจ็ดส่วนและความภาคภูมิใจอีกสามส่วน เย่ยว่า "เทียบกับโจวอวี๋เหริน ตอนที่เข้ามาจิงตูในปีนั้น ดูท้าววาก็คงจะไม่ต่างจากตอนนี้นั้ก"

"ปีนั้นที่โจวอวี๋เหรินเข้ามาจิงตูเกือบจะถูกสังหารด้ว้สายตาดจริงๆ จำได้ว่าในตอนนั้นข้ายังเด็กนั้ก ข้ากับคุณหนูแห่งจวนบั้นชิตได้แอบมอง ลงมาจากบนหอเจิงหู ความคึ่กคั้กครานั้นช่าง..."

ไม่รู้เป็นเพราะเห็นการเข้าเมืองมาของสวีโหย่วหรงแล้วนึกถึงตน ในวัยเด็กหรือไม่ จักรพรรดินีศั้กดีสิ้ทึ้จึงเผยความรู้สึกระลึ้กความหลัง อันหาได้ยากออกมา แต่ก็เป็นเพียงครู่เดียว นางกลับคืนสู่ความสงบ ในนยามปกติ "ถ้าไมอยากถูกสังหารด้ว้สายตาก็ต้องหน้าหนาลักหนั้ย และก็ต้องมีการวางตัวเซ็งกั๊วลักนึ้ดด้ว้"

ในสายตาของชาวโลก แต่ไรมาสวีโหย่วหรงก็มีทาทที่เรียบเฉย ดังเทพเซี่ยน มีเพียงอยู่ต่อหน้าอาจารย์ของนางกับจักรพรรดินีศั้กดีสิ้ทึ้ ถึงจะเป็นธรรมชาติที่สุ่ด นางกล่าวตอบ "หน้าหนาไม่ใช่เรื่องดีเสียหนั้ย"

จักรพรรดินีศั้กดีสิ้ทึ้มองนาง ในดวงตามีความอบอุ่นออกมาให้เห็น พุดขึ้นอย่างรั้กใคร "แล้วหน้าบางมีอะไรดี ดูใบหน้าหนั้ยๆ ที่แดงของเจ้าสิ้"

แน่นอนว่าในคำพุดนี้้มีความหมายแฝงอยู่ไม่ว่าจะเป็นหน้าหนา

หรือการวางตัวที่แข็งกร้าว ล้วนเป็นคำแนะนำของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์
ที่มีต่อนาง

หากอยาکنั่งอยู่ในตำแหน่งประมุขของนิกายฝ่ายใต้ให้มั่นคง
กลายเป็นธิดาเทพที่ทั่วทั้งแดนใต้ยอมรับ ในสายตาของจักรพรรดินี
ศักดิ์สิทธิ์ ความเด็ดขาดอำมหิตเป็นปัจจัยที่ต้องมี

หน้าหนาก็คือเด็ดขาด ขอเพียงตนแข็งแกร่งพอ ตอนที่ต้องการ
อำมหิตถึงจะมีกำลังพอที่จะทำเช่นนั้น

"อยากให้ร่างกายแข็งแกร่งสักหน่อย พวกเราก็ควรจะเริ่มกิน
อาหารกันได้แล้วใช่หรือไม่"

โม่อวี๋ยืนอยู่ที่ด้านข้าง กำลังจัดวางอาหาร มองดูสวีหย่วหวง
ที่มีท่าทางมีนงอยู่บ้างก็รู้ว่านางไม่ใช่ไม่อยากตอบรับ บางที่อาจจะ
เหมือนกับในสมัยเด็กที่นางมักเหม่อลอย จึงยิ้มขึ้นแล้วเปลี่ยนหัวข้อ
สนทนา

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ถอนหายใจ "พวกเด็กๆ ล้วนไม่ชอบฟังคำพูด
ของคนแก่อย่างพวกข้า"

สวีหย่วหวงตอบเสียงเบา "ฝ่าบาทยังไม่แก่เลย พระองค์ไม่มีทาง
แก่ไปตลอดกาล"

โม่อวี๋ที่ได้ยินก็ตัวสั่น "ไม่ได้เจอกันหลายปี ปากของเจ้าก็ยังหวาน
อยู่เช่นนี้"

"กินอาหารอยู่ ไม่ควรพูด" จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์หยิบตะเกียบ
ขึ้นมาคีบอาหารใส่ชามของสวีหย่วหวงไปอย่างหนึ่ง หลังจากนั้นก็เริ่ม
กินอาหาร

ในตำหนักที่กว้างใหญ่ไม่มีชั้นที่นางกำนัลใดๆ มีเพียงแค่พวกนาง
สามคน จึงดูโล่งกว้างเป็นอย่างมาก

โดยเฉพาะหลังจากที่เริ่มกินอาหารก็ไม่มีเสียงใดดังขึ้นมาอีก
ที่ตรงนั้นจึงให้ความรู้สึกแปลกประหลาดอยู่บ้าง

ตอนที่ 2

คำสั่งสอนของจักรพรรดินีตักศิลา

หลังจากที่ไม่อวี้อัดวางอาหารเสร็จก็นั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามของ
สวีไห่ยวหรง

ทั้งสองคนสบตากันแล้วแย้มยิ้มเล็กน้อย

สถานการณ์ที่แปลกประหลาดเช่นนี้หากเปลี่ยนเป็นเงินฉางเชิง
กับถังซานสี่อี่วี่จะต้องรับไม่ได้อย่างแน่นอน แต่พวกนางเคยชิน
ตั้งแต่แรกแล้ว

ก็เหมือนกับเมื่อหลายปีก่อนตอนที่จักรพรรดินีตักศิลาทักสินอาหาร
นางเข้มงวดอย่างมาก ไม่นุญาตให้ผู้ใดพูดขึ้นระหว่างการกิน สามารถ
ทำได้เพียงพูดคุยกันผ่านสายตา

สวีไห่ยวหรงกับไม่อวี้อัดไม่รู้ว่าใช้สายตาคือคุยกันกี่ครั้งแล้ว จึงรู้ใจกัน
อย่างดี พวกนางสามารถมองออกอย่างง่ายดายว่าอีกฝ่ายกำลังคิดอะไร

เพียงแต่เมื่อก่อนเรื่องที่พวกนางพูดคุยผ่านสายตามักเป็นทำนองว่า
'อาหารจานนี้อร่อย' 'อาหารจานนี้ไม่อร่อย' 'ดูเหมือนว่าวันนี้จักรพรรดินี
ตักศิลาจะอารมณ์ดี' รังนกถูกคืบถึงสามครั้งแล้ว' 'เมื่อคืนฝ่าบาทพูดว่า

จะปลดตำแหน่งอัศวินเสนาบดี คงจะเอาจริง ไม่เช่นนั้นวันนี้อารมณ์คงไม่ขุ่นมัวถึงเพียงนี้ ขนาดน้ำแกงมรกตที่โปรดที่สุดก็ยังไม่ลอง' แต่วันนี้พวกนางกำลังสื่อสารเรื่องอื่น

เมื่อวิ่มองนางแล้วกะพริบตา นี่เป็นการถามนางว่าคิดอย่างไรกับหนังสือสมรสที่มีกับเงินฉางเซิงฉับนั้น

ดวงตาของสวีหยิวหรงหลุบลง ทำที่ว่าได้สนใจ เพียงแต่ตำแหน่งนิ้วมือที่จับตะเกียบอยู่ได้เลื่อนมาด้านหน้าอยู่หลายส่วน

เมื่อวิ้สังเกตเห็นรายละเอียดนี้แล้วเริ่มเห็นใจเงินฉางเซิง

นางจำได้ อย่างชัดเจน สมัยเด็กยามที่สวีหยิวหรงไม่พอใจตอนที่จับตะเกียบจืดได้สำนึกจะผลออกแรงแง นิ้วจึงร่นขึ้นมาด้านหน้ามืออยู่ครั้งหนึ่งที่นางเห็นสวีหยิวหรงตัวน้อยจับตะเกียบเช่นนี้ ช่วงปลายของวันนั้น ในตำหนักที่องค์หญิงผิงกั๋วพักอยู่ก็ปรากฏไม่มีพิษไพลขึ้นมาหลายสิบตัว ตกกลางคืนใบหน้าขององค์หญิงผิงกั๋วก็ถูกवादเป็นจิวในขณะละคร...

เหล่าชั้นที่นางกำนัลล้วนยื่นเฝือกออกไปด้านนอกตำหนัก ไม่ได้แปลกใจต่อสถานการณ์ข้างใน สีหน้าก็ไม่มีเปลี่ยนแปลงใด

คนที่มีความสมบัติจะกินอาหารร่วมกับจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์นั้น มีอยู่ไม่มาก สวีหยิวหรงก็เป็นหนึ่งในนั้น

นี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับสถานะธิดาเทพแห่งแดนใต้ของนางในตอนนี้ ตั้งแต่ยังเล็กจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ก็มักจะรับนางเข้าวัง กินอาหารร่วมกัน ในตอนนั้นนอกจากสวีหยิวหรงยังมีไม่วี่ องค์หญิงผิงกั๋ว กับองค์ชายเงินหลิว ภายหลังองค์ชายเงินหลิวอายุได้สิบหกปีก็น้อยครั้งมากที่จะพักอยู่ภายในพระราชวัง เวลาที่ร่วมกินอาหารกับจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เอง

ก็น้อยลง ส่วนองค์หญิงผิงกั๋ว... ได้ยินว่านางออกจากเมืองไปไหว้พระที่วัดซีซาน (ภูเขาตะวันตก) ตั้งแต่เมื่อคืน ไม่ว่าใครก็ล้วนเข้าใจ นั่นเป็นเพราะองค์หญิงไม่อยากจะพบสวีไห่ยวหรงที่ทำให้นางอิจฉาริษยาอยู่หลายปี จึงหลบออกไปเช่นนั้น

เมื่อกินอาหารเที่ยงเสร็จ ไม่อื่ก็อยู่ภายในตำหนักต่อเพื่อจัดการฎีกา ส่วนจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ลุกขึ้นแล้วพูดกับสวีไห่ยวหรง "ตามเข้ามา"

สวีไห่ยวหรงตามนางไป ตรงไปยังสถานที่ที่สูงที่สุดในจิงตู

ยืนอยู่บนหอกานลู มองดูตลาดในจิงตู มองดูสุสานเทียนชู่ที่ไกลออกไป สวีไห่ยวหรงนึกถึงเรื่องราวการเล่นสนุก ณ ที่ตรงนี้ในสมัยเด็ก ไบหน้าเผยรอยยิ้มที่มีความสุขออกมา

"นี่เป็นรอยยิ้มแรกของเจ้าในวันนี้" จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์โพล่มือทั้งสองข้างไว้ด้านหลัง นางยืนอยู่ริมหอกานลูโดยที่ไม่ได้หันหน้ากลับมา

สวีไห่ยวหรงเก็บรอยยิ้มลงแล้วเดินไปที่ด้านหลังของนาง พูดขึ้นอย่างนุ่มนวล "ต้องแบกรับความกดดันอย่างกะทันหัน ไม่รู้ว่าจะรับมือเช่นไร"

แน่นอนว่านี่เป็นการพูดถึงการรับตำแหน่งธิดาเทพแห่งแดนใต้

"ที่เรียกว่าธิดาเทพก็เป็นแค่รูปสักการะเท่านั้น ด้วยความสามารถและสติปัญญาของเจ้า ยังมีอะไรที่ทำได้ยากอีก"

สวีไห่ยวหรงรู้ว่านี่เป็นความคิดที่อีกฝ่ายมีต่อตำแหน่งธิดาเทพมาโดยตลอด ไม่อาจเปลี่ยนแปลงเป็นอื่นได้ จึงยิ้มขึ้นมาและไม่ได้พูดอะไร

"ข้ากลับพอจะรู้ว่าความกดดันของเจ้ามาจากที่ใด" จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์หันมามองนาง คิดถึงคืนนั้นในตำหนักที่ได้มองภาพภายในสวนใจเหนือผิวน้ำ เธออย่างคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "คำว่ารักนั้นทำร้ายคนที่สุด สามารถเลี้ยวได้ก็เลี้ยวเสียเถิด"

สวีโหยวหรงค่อนข้างตกตะลึง นางรู้สึกเหมือนจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์มองอะไรบางอย่างออก เพียงแต่...เรื่องนั้นไม่มีทางมีผู้ได้รู้ เพราะแม้แต่เขา...ก็ยังไม่รู้เลยไม่ใช่หรือ

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ไม่ได้พูดเรื่องนี้ต่อ สายตาได้มองข้ามไหล่ของนางไปหยุดอยู่ที่ยอดเขาทางใต้ที่ใกล้จะถูกหิมะขาวปกคลุมเหล่านั้น "ก่อนที่นางจะจากไป มีอะไรฝากถึงข้าไหม"

สวีโหยวหรงตอบอย่างสงบ "อาจารย์พูดว่าหวังว่าฝ่าบาทจะไม่หมกมุ่นกับเรื่องของบ้านเมืองเกินไปนัก ให้ใช้ชีวิตของตนให้มากเสียบ้าง"

เมื่อจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ได้ยินก็ไม่ค่อยจะพอใจ พูดขึ้นเสียงเย็น "ช่างโง่เขลาเสียจริง"

เรื่องเกี่ยวข้องกับอาจารย์ของตน ถึงแม้สวีโหยวหรงจะสนใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่อาจไม่แก้ตัวให้สักสองสามคำ

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์กล่าวต่อ "คิดถึงปีนั้น องค์หญิงใหญ่อยู่ที่ต้าซีมีความสามารถยอดเยี่ยมเกินไป ผลคือนางถูกน้องชายแท้ๆ ของตนระวางจนถึงขั้นหวาดกลัว เจ้าสวะนั้นถึงขนาดมองนางเพียงแวบเดียวก็สิ้นสะท้าน สุดท้ายแล้วนางทำอะไรไม่ได้ และยังมีท่าทีของบิดามารดาที่ทำให้นางค่อนข้างท้อแท้ใจ ถึงได้ยอมแต่งงานไกลไปถึงเมืองไปตี้... ในตอนนี้มาคิดดูแล้ว อาจารย์ของเจ้ากับนางล้วนโง่เขลาดูๆเดี๋ยวกัน"

สวีโหยวหรงคิดอย่างเงียบๆ หากองค์หญิงใหญ่กลายเป็นจักรพรรดินีของดินแดนต้าซี เทียบกับการเป็นจักรพรรดินีของเมืองไปตี้อย่างทุกวันนี้ ชีวิตแบบใดถึงจะมีความสุขมากกว่า นอกจากเจ้าตัวแล้วใครเล่าจะสามารถพูดได้กัน

"การที่สตรีจะอยู่บนโลกนี้เดิมทีนั้นไม่ง่าย คิดจะมีตำแหน่งเป็น

ของตัวเองก็ยิ่งยาก แต่หากต้องการเป็นเหมือนกับพวกข้า สามารถยืนอยู่บนตำแหน่งที่สูงที่สุด นั่นเป็นเรื่องที่ยากลำบากอย่างมาก ไม่ต้องพูดถึงอู่ยงบี้ นางที่มึนนั้น เพียงพรสวรรค์กับสติปัญญาของอาจารย์เจ้าก็สามารถพูดได้ว่าเป็นยิ่งกว่าหนึ่งในหมื่น เดิมทีข้าคิดว่านางจะไม่เหมือนกับสตรีที่โง่เขลาเหล่านั้น ผลลัพธ์นะหรือ... สตรีที่ฉลาดถึงเพียงนี้ 'ไยถึงได้ข้ามผ่านด่านความรักไปไม่ได้กัน' สีหน้าของจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เปลี่ยนแปลงเป็นเย็นชาอย่างน่าประหลาด "อะไรจึงเรียกว่าใช้ชีวิต เหตุใดสตรีถึงทำได้เพียงมีชีวิต"

สวีโหยวหรงนึกถึงเรื่องก่อนหน้านี้อีกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ พูดขึ้นเสียงเบา "อาจารย์อาเล็กซุสบอกว่าท่านจะต้องพูดเช่นนี้เป็นแน่ แม้แต่คำเดียวก็ไม่แตกต่าง"

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์เลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ "หือ? เช่นนั้นเจ้าชู้น้อยฝากถึงข้าว่าอย่างไร"

บนโลกนี้ ในบรรดาผู้แข็งแกร่งที่เหยียบเข้าไปในเขตแดนเทพศักดิ์สิทธิ์ ชูหลี่กับธิดาเทพแห่งแดนใต้เมื่อเทียบกับใต้เท้าสังฆราช และจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาเป็นผู้เยาว์กว่าครึ่งรุ่น และก็เป็นเพราะความคิดจิตใจที่ซับซ้อนยากคาดเดาของชูหลี่ นอกจากธิดาเทพแล้ว เมื่อผู้ศักดิ์สิทธิ์คนอื่นพูดถึงเขาก็ล้วนเรียกว่าชู้น้อย เช่นนี้ถึงจะสามารถแสดงถึงความไม่พอใจของพวกเขาที่มีต่อชูหลี่

เพราะในสายตาของพวกเขา ชูหลี่เป็นตัวปัญหา

"อาจารย์อาเล็กซุสให้ข้าพูดกับท่านว่า..." สวีโหยวหรงมองนางแวบหนึ่งก่อนพุดขึ้นต่อ "การเป็นคนโดดเดี่ยวเดี๋ยวเดายนั้นไม่ง่าย เหตุใดยังต้องฝันเป็นอีก"

เมื่อได้ยินคำพูดที่ชูหลี่ฝากมา จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ก็เงียบไป

เป็นเวลานาน หลังจากนั้นก็หัวเราะขึ้นมากะทันหัน ในเสียงหัวเราะนั้น เต็มไปด้วยความใจกว้างและดูถูก

"ฝ่าบาท ท่านก็อย่าโทษอาจารย์เลย นางสามารถพูดให้อาจารย์ อาเล็กซุสออกไปได้เท่ากับนางได้ก็ถือว่าไม่ง่ายแล้ว"

ตั้งแต่ฤดูสารทของปีที่แล้วเป็นต้นมา ไม่ว่าจะป็นราชสำนักดำใจว หรือคนของแดนใต้ล้วนอยู่ระหว่างตระเตรียมการ ดูเหมือนจะมั่นใจแล้วว่า การรวมกันของเหนือใต้จะต้องเกิดขึ้น ในตอนนั้นมีคนจำนวนมากที่ไม่เข้าใจ รวมไปถึงบุคคลสำคัญอย่างเชวียสิ่งชวน เห็นชัดว่าซุสก็ยังอยู่ที่ เขาหลี่ซาน ทำไมตอนที่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ผลักดันเรื่องนี้กลับไม่คำนึงถึงท่าทีของเขาแม้แต่น้อย

ที่แท้เป็นเพราะธิดาเทพแห่งแดนใต้พูดกล่อมให้เขาออกห่างจาก บุญคุณความแค้นในโลก ไม่ต้องสนใจเรื่องพวกนี้อีก

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์พูดว่าธิดาเทพผ่านด่านความรักไปไม่ได้ ที่จริงแล้วซุสก็คิดว่าจะสามารถข้ามผ่านไปได้

ความรักก็คือพันธนาการ และเป็นเงื่อนไขข้อแรกของการรวมกันของเหนือใต้

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์รู้สึกชัดเจนต่อเรื่องนี้อย่างยิ่ง ดังนั้นคำพูด จึงแข็งกร้าวและเยาะหยันเป็นอย่างยิ่ง "วันคืนของอาจารย์เจ้าล้วนคือการเฝ้าอยู่ในยอดเขาเชิงหวิว แต่เขากลับกินดื่มเที่ยวเล่นอยู่ภายนอก ใช้ชีวิตอย่างอิสระมานานปีถึงเพียงนี้ ได้แต่งกับองค์หญิงเผ่าปีศาจแล้วยังมีบุตรสาวด้วยกันอีก ไม่ว่าจะอะไรก็ล้วนไม่ได้พลาดไป สุดท้ายเที่ยวเล่นจนเบื่อแล้วถึงกลับมาหานาง ชักชวนกันออกไปดูพระอาทิตย์ ตกดินด้วยกันแล้วชื่นชมว่ามันงดงามมากเท่าไร ล้วนพูดกันว่าปกครองบ้านเมืองก็เหมือนเดินหมาก นี่มิผิด แต่ข้าก็ไม่มีทางยอมแลกเปลี่ยน

กับศัตรูเช่นนี้ เพราะมันไม่คุ้มกัน"

บนโลกนี้สตรีที่สามารถเทียบเคียงกับนางในโลกแห่งจิตวิญญาณ มีไม่เกินสองคน ในตอนนี้ก็น้อยลงไปคนหนึ่งแล้ว อีกทั้งยังเป็นเพราะบุรุษ นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้นางไม่อาจรับได้ที่สุด

สวีโฮ่ยหวงไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เพราะคนที่พูดอยู่นี้เป็นผู้อาวุโสของนาง และก็เป็นเพราะ... อันที่จริงบางครั้งนางก็คิดเช่นนั้น

"นางจากไปแล้ว ทั้งเด็กสาวอย่างเจ้าเอาไว้ หรือว่านางจะไม่กังวลใจเลย" จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์มองไปทางสวีโฮ่ยหวงพลางเลิกคิ้วพูด "สุดท้ายแล้วก็ยังเป็นข้าที่ต้องมาเป็นห่วง ยามอยู่กับบุรุษกลายเป็นคนโง่เง่า แต่ยามต่อกรกับข้ากลับฉลาดเสียยิ่งกว่าใคร"

สวีโฮ่ยหวงแยมั้ม "อย่างไรเสียข้าก็ถูกฝ่าบาทอบรมสั่งสอนมาจนโต ได้ท่านสอนเพิ่มอีกสักหลายปีก็ดีเหมือนกัน"

"ไม่ใช่สอน แต่เป็นการแลกเปลี่ยนอย่างเท่าเทียมกัน"

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์พยักหน้าให้นางน้อยๆ นี่ก็คือการให้ความเคารพ สวีโฮ่ยหวงตกตะลึง หลังจากนั้นก็สงบลงอย่างรวดเร็ว แล้วทำความเคารพกลับไปอย่างจริงจัง

แม้นางไม่ใช่ผู้ศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็เป็นธิดาเทพแห่งแดนใต้แล้ว

ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปนางกับจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์จะพูดคุยกันอย่างเท่าเทียม ต่อให้เป็นความเท่าเทียมเพียงฉาบหน้าก็ตาม

"ในเมื่อเป็นธิดาเทพแห่งแดนใต้ เจ้าก็ต้องครุ่นคิดแทนคนในแดนใต้ นี่ถึงจะเป็นรากฐานของเจ้า ต่อให้... ในอนาคตจะต้องขัดแย้งกับข้าก็ตาม"

"ข้าเข้าใจ"

"ก็เหมือนที่พูดไปในตอนแรกสุด บุรุษนั้นทนมองให้พวกเขาอยู่อย่าง

สูงส่งไม่ได้ ดังนั้นธิดาเทพหลายรุ่นก่อนหน้าอาจารย์เจ้าโดยปกติแล้ว จะออกจากสำนักศึกษานานานี่กันน้อยมาก ทุกวันคืนศึกษาศิลาจารึก คัมภีร์สวรรค์ ลืมเลือนกิเลส แต่แท้จริงแล้วพวกนางชัดเจนอย่างมากว่า ไม่อาจทำให้การดำรงอยู่ของตนแข็งแกร่งเกินไป หากเจ้าไม่อยากกลายเป็น รูปสักการะก็อย่าทำเช่นนี้"

"แล้วควรทำเช่นไร"

"พวกบุรุษไม่ชอบให้พวกเราอยู่อย่างสูงส่ง พวกเราก็จะอยู่อย่างสูงส่ง อีกทั้งยังจะเหยียบย่ำจนพวกเขาพูดไม่ออก แม้แต่คิดจะต่อต้าน ก็ไม่กล้า"

จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์พูดขึ้นด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก

สวีโหยวหวังรู้ว่าถ้อยคำที่ดูหยาบกระด้างนี่คือเจตจำนงของ จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ เป็นการเตือนถึงชีวิตธิดาเทพของนางหลังจากนี้ แต่...ที่มากกว่าก็คือการร้องขอถึงการต่อสู้ที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้น

นางไม่สามารถแพ้ให้กับเงินฉางเซิง

เงินฉางเซิงนั่งเหม่อลอยอยู่ที่ข้างทะเลสาบในสำนักศึกษา ศาสนาหลวง

นกกระเรียนขาวยืนอยู่ที่ข้างกายเขาและกำลังเหม่อลอยเช่นกัน เกล็ดหิมะเล็กๆ ร่วงหล่นลงมาจากฟ้า ตกลงมาบนร่างของ นกกระเรียนขาว ยิ่งเพิ่มความศักดิ์สิทธิ์และบริสุทธิ์ แต่เมื่อหล่นลงบน ตัวเขากลับดูโศกสลดดูผู้ชราผมหงอก

"จะทำอย่างไรดี" เขามองนกกระเรียนขาวแล้วถามขึ้นอย่างกัลกัถ์
"หากไม่อาจหลีกเลี่ยงได้จริงๆ แล้วจะต้องต่อสู้กับนาง จะต่อสู้อย่างไร"

นกกระเรียนขาวเพียงคอมองเขาเล็กน้อย รวากับกำลังพูดว่าเรื่องนี้

เจ้าควรไปถามนาง "ไม่ใช่มาถามข้า"

เขาลองคิดอยู่เป็นเวลานาน สุดทำยก็พุดกับตัวเองเสียงเบา
"ถ้าไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ เช่นนั้นก็แพ้ให้กับนาง?"

ท่ามกลางหิมะโปรยปราย สวีโหย่วหรงถือร่มคันหนึ่งเดินอยู่บน
ถนนในจินตู

ไม่มีศิษย์ของสำนักศึกษาหนานซีสักคนอยู่ข้างกาย ไม่มีนักบวช
ของตำหนักหลิงหรือองครักษ์ของพระราชวัง นางเดินอยู่เพียงลำพัง

ไม่รู้เพราะเหตุใดวันนี้นางถึงไม่ได้แปลงโฉมของตน นางจึงดงาม
ราวเทพเซียนก็มีปาน แต่กลับไม่ได้ดึงดูดสายตาของผู้ใด และยังไม่ถูก
ใครล้วงรู้ถึงสถานะ

ผู้คนที่อยู่ในแผงอาหารข้างทาง คนงานที่นั่งยองๆ กินบะหมี่อยู่ที่
ธรณีประตูล้วนราวกับมองไม่เห็นนางที่อยู่ภายใต้ร่ม

บางทีคงเป็นเพราะร่มที่อยู่ใต้มือนางคันนี้ไม่ธรรมดา ดูแล้ว
ค่อนข้างเก่าอยู่บ้าง มีฝุ่นสีเทาฉาบทา นี่ก็คือร่มกระดาษของคันนั้น

ตอนที่ 3

กลับบ้าน แต่คิดถึงอีกฟากของถนนสิบเอ็ดสาย

ตอนที่เดินผ่านสะพานไฉเหอนางเกือบถูกสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งที่รีบร้อนกลับบ้านก่อนหิมะจะตกหนักกว่านี้ชนเข้า ในตอนที่สตรีวัยกลางคนกำลังจะล้มลง นางก็ยื่นมือเข้าไปช่วยพยุงไว้

สตรีวัยกลางคนผู้นั้นถึงได้พบว่าที่ตรงนั้นมีแม่ nang ที่ถูกร่มอยู่ผู้หนึ่ง หลังจากเอ่ยขอบคุณก็มองเห็นเสื้อที่แสนบางของนาง จึงพูดขึ้นอย่างเป็นห่วง "แม่นางสวมเสื้อที่บางถึงเพียงนี้ไม่หนาวหรือ"

สตรีไฉยวหงสายหน้า ถูกร่มแล้วเดินต่อไปตามทางที่มีหิมะ

จากพระราชวังไปจนถึงทางใต้ของเมือง นางเดินผ่านสถานที่ที่คุ้นเคยในวัยเด็กหลายแห่ง ตอนที่นางข้ามสะพานหินก็มองเห็นชายคาบ้านของนางและกำแพงสีขาว

แม่นางจะระมัดระวังรักษาเส้นทางแห่งจิตให้อยู่ในภาวะสงบนิ่งมาตลอด แต่ยามนี้ก็อดไม่ได้ที่จะสั่นคลอน

ตั้งแต่ที่คิดจะหลุดจากแดนใต้เข้าจึงตูเป็นต้นมา ประตูลใหญ่ของจวนขุนพลเทพตงอวี้ก็เปิดออก ไม่ต้องพูดถึงฝูงชนที่ยืนรออยู่กลางหิมะ

พูดเพียงแค่ว่าผู้ดูแลกับคนรับใช้ในงานชุมนุมพลเทพ ดวงตาของพวกเขาต่างจ้องมองอย่างจดจ่อระออคอย

สวีไหย่วหวังถือร่มเดินเข้าไปในงานชุมนุมพลเทพตงอวี๋ภายใต้สายตาของทุกคน

ทว่าถึงกับไม่มีใครสังเกตเห็นว่านางเข้ามาอย่างไร เหล่าผู้ดูแลกับคนรับใช้ที่เตรียมตัวยุ่งกันมาหลายสัปดาห์เพื่อวันนี้วันเดียวล้วนนิ่งอึ้งไปแล้ว ในใจต่างสงสัยว่าคนผู้นี้เป็นใครกัน

เสียงกรอบแกรบพลันดังขึ้น นางลดร่มลงมา เคาะลงเบาๆ ที่ประตูของงานชุมนุมพลเทพ เทหิมะที่อยู่บนร่มลงบนพื้น

ได้ยินเสียงร้องไห้ ชวงเอ๋อร์พลันวิ่งออกมาทางหน้าประตู เป็นเพราะนางยืนมาหลายชั่วโมงแล้ว ขาทั้งสองข้างจึงเป็นเหน็บชาอยู่บ้าง ยามนี้จิตใจมีความตื่นเต้น ตอนที่มาถึงตรงหน้าของสวีไหย่วหวังถึงกับไม่สามารถยืนให้มัน เกือบจะคุกเข่าลงไป

สวีไหย่วหวังยื่นมือออกมาพุงนางแล้วพูดขึ้น "เมื่อก่อนไม่เห็นว่าคุณจะทำ ความเคารพยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ช่วงหลายปีมานี้ที่ข้าไม่อยู่ ใครกันที่เริ่มสั่งสอนกฎเกณฑ์ให้กับเจ้า"

แน่นอนว่าคำพูดนี้เป็นการล้อเล่น แต่ชวงเอ๋อร์กลับยิ้มไม่ออก ทำเพียงแค่วิ่งหนีอย่างหนัก หลังจากนั้นนางถึงได้รู้จักชายหน้าใช้แขนเสื้อเช็ดใบหน้าไม่หยุด เครื่องประทีปโคมที่ตั้งใจแต่งแต้มบนใบหน้าถูกลบเลือนไป

กระทั่งตอนนี้ผู้คนของงานชุมนุมพลเทพถึงได้มีการตอบสนอง แม้แต่ฮาฮวารีบก้าวขึ้นหน้ามาต้อนรับ ริมฝีปากสั่นเทา แต่กลับพูดอะไรไม่ออก

"คุณหนูกลับมาแล้ว!"

ไม่รู้ว่าใครตะโกนขึ้นมาเช่นนี้ จากนั้นประทัดก็ถูกจุดขึ้นมาในทันที ดอกไม้ไฟได้ส่องสว่างบนท้องฟ้าที่มีมืดครึ้มจากหิมะอยู่ข้าง

ท่ามกลางเสียงครีกรุ่นก็ได้ยินใครตะโกนขึ้นมาอีก "ตอนนี้ไม่สามารถเรียกว่าคุณหนูแล้ว! ต้องเรียกธิดาเทพ!"

"ขอต้อนรับธิดาเทพ!"

มองดูประตูดุใหญ่ที่ถูกปิดอย่างรวดเร็ว ผู้ชนที่รออยู่ท่ามกลางหิมะเป็นเวลานานเหล่านั้นก็ระเบิดเสียงแล้วแยกย้ายกันออกไปกระจายข่าวในสถานที่ต่างๆ จนทั่วเมือง

หงส์ฟ้ากลับจวนแล้ว

"สวมเสื้อน้อยชิ้นถึงเพียงนี้ หนาวจนตัวแข็งไปจะทำอย่างไร"

ฮูหยินสวีจู่มือของสวีไห่หวงหวงด้วยสีหน้าเป็นห่วงเป็นใย น้ำตาค่อยๆ ไหลรินลงมา

"หงส์ฟ้าของบ้านข้าไหนดจะถูกลายลมและหิมะธรรมดาทำให้ตัวแข็งได้" สวีซื่อจู่ลูบเคราเบาๆ แยมยิ้มแล้วพูดขึ้น ช่างเหมือนกับบิดาผู้เมตตาที่กำลังภาควุไมใจในตัวบุตรสาว "ไม่เจอกันหลายปี เจ้าโตขึ้นมากแล้วจริงๆ ถึงขนาด...กลายเป็นธิดาเทพแล้ว"

ถึงแม้ตั้งแต่วันแรกที่เข้าไปยังสำนักศึกษาหนานซี ตัวเขารวมไปถึงคนจำนวนมากล้วนมั่นใจว่าในอนาคตบุตรสาวตนจะต้องกลายเป็นธิดาเทพแห่งแดนใต้อย่างแน่นอน เพียงแต่ไหนดจะคาดคิดว่าวันนั้นจะมาถึงรวดเร็วเพียงนี้ เมื่อคิดถึงตรงนี้เขาก็อดไม่ได้ที่จะตื่นเต้น ความหยิ่งทะนงและภาควุไมใจกินไปเจ็ดส่วน ความหฤหรรษ์และผ่อนคลายกินไปสามส่วน ต่อให้ตอนนี้ตนมีความคิดเป็นอื่น จักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์ก็จะไม่ปฏิบัติต่อตนอย่างเช่นในอดีตอีก คงจะไว้หน้าตน

สักหลายส่วน ส่วนสกุลเทียนไ้กับขุนนางใหญ่ในราชสำนักเหล่านั้น ใครยังจะกล้ามาเยาะเย้ยตนลับหลังอีก สำหรับเจ้าพวกคนที่เคยทำให้เขาต้องลำบากเหล่านั้น...อยู่ๆ เขาก็นึกถึงเงินฉางเชิงขึ้นมา ในใจพลัน อึดอัด สีหน้าเปลี่ยนเป็นไม่น่าดูอยู่บ้าง

ในจินตนาการของทุกคน ธิดาเทพจะต้องงดงามบริสุทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ เข้มงวด ไม่ทำหน้าระรื่น เป็นระเบียบเรียบร้อย ภาพจำนี้ถึงแม้ว่าจะไม่ตรงกับความจริง แต่ก็ไม่อาจถูกทำลายได้ สวีโหย่วหรงก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น หลายปีมานี้ตอนที่ปรากฏตัวต่อชาวโลก แม้จะไม่สามารถเคลื่อนไหวชนิดไร้สายลมแต่จะต้อง บริสุทธิ์ราวกับดอกบัวขาวเหมือนศิษย์พี่ศิษย์น้องในสำนักศึกษาหนานซี แต่ก็ระวังคำพูดและการกระทำของตนเป็นอย่างมาก แยมี่ยมโดยไม่พูดจา มีเพียงตอนที่อยู่ต่อหน้าจักรพรรดินีศักดิ์สิทธิ์กับอาจารย์ของนางเท่านั้นถึงจะแสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติ เหมือนผู้เยาว์ที่พูดในสิ่งที่ตนสนใจ และก็มีเพียงตอนที่อยู่ต่อหน้าสาวใช้ชวงเอ๋อร์ที่โตมาด้วยกันตั้งแต่เล็ก นางถึงจะผ่อนคลายอย่างแท้จริง ดังเช่นในตอนนี้

นางพลิกตัวไปมาบนเตียงไม่หยุด เรือนผมสีดำยุ่งกระจาย สุดท้ายนางก็กางแขนทั้งสองข้างนอนหงายอยู่บนเตียง พูดขึ้นอย่างทอดถอนใจ "ยังเป็นเตียงหลังนี้ที่นอนแล้วแสนสบาย"

"คุณหนู ทำเช่นนั้นช่างไม่สง่างามเอาเสียเลย"

ชวงเอ๋อร์รีบผ้าห่มมาคลุมบนร่างของนาง หลังจากนั้นก็นั่งมองนางอยู่ที่ขอบเตียง ตนดีใจเป็นอย่างมาก แต่ไม่รู้จะทำไมที่ขอบตาถึงได้ค่อยๆ แแดงขึ้นมา

สวีโหย่วหรงถามขึ้น "เป็นอะไรไป หรือว่ามีคนกล้ารังแกเจ้าจริงๆ"

ตอนที่เพิ่งกลับจวนนางก็เคยถามเช่นนี้แล้ว เพียงแต่ตอนนั้นนางแค่พูดล้อเล่น เพราะนางชัดเจนเป็นอย่างมากว่าในจวนสกุลสวีนี้ไม่มีใครกล้ารังแกชวงเออร์ คิดว่าแม้แต่มารดาของตนก็ไม่มีทางสร้างความลำบากอะไรให้กับอีกฝ่าย แต่ดูจากตอนนี้แล้วเรื่องราวเหมือนจะไม่ได้เป็นเช่นนั้น แน่แน่นอนว่านางอยากรู้ว่าเป็นเพราะอะไร

ชวงเออร์เข้ตหน้าตา มองนางอย่างกระอักกระอ่วนใจ สุดท้ายก็พูดขึ้นอย่างโศกเศร้า "ถ้ามีคนรังแกคุณหนูจะทำอย่างไร"

สวีหย่วหรงแ่ยมั้ม "เด็กโง่ยังโง่ไม่เปลี่ยน ใครกล้ารังแกข้ากัน เจ้าไม่รู้หรือว่าในสวนโจวซ่าได้เจอกับหนานเค่อ องค์หญิงเผ่าปีศาจที่ซ่าเคยเล่าให้ฟังในจดหมายผู้นั้น แล้วยังสู้กันตัวต่อตัว ซ่านั้น..."

"คุณหนู ท่านก็รู้ว่าซ่ากำลังพูดถึงใคร"

สวีหย่วหรงลุกขึ้นมาั่ง ค่อยๆ หวีเรือนผมสีดำ หลังจากนั้นก็นั่งกอดเข่าทั้งสองข้าง นิ่งเงียบไม่พูดจา ไม่รู้ว่ากำลังคิดอะไรอยู่

ชวงเออร์ชัดเจนเป็นอย่างมาก ตอนที่คุณหนูอยู่ตามลำพังมักจะเหม่อลอย ตอนเด็กก็เป็นเช่นนี้ มองดูแล้วช่างทำให้คนเกิดความเห็นใจ ไม่เหมือนกับในสายตาของชาวโลกที่นางนั้นดูสงบนิ่งและใจกว้าง

ในตอนนั้นมองเห็นคุณหนูเป็นเช่นนี้อีก นางอดไม่ได้ที่จะไม่สบายใจ "คุณหนู ซ่าไม่ได้ตั้งใจทำให้ท่านไม่พอใจ ท่านอย่าได้คิดอีกเลย"

สวีหย่วหรงมองดูตะเกียงที่อยู่บนโต๊ะแล้วถามขึ้นอย่างกะทันหัน "มีเรื่องหนึ่งที่ซ่าอยากถามเจ้า"

"เรื่องอะไรหรือ"

สวีหย่วหรงหันมามองนาง ถามขึ้นอย่างสงบ "ตอนที่เจ้าบอกว่า...ที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง เขากับองค์หญิงลั่วลั่ว...เจ้าเห็นกับตาหรือ"

ชวงเออร์ค่อนข้างร้อนใจ "คุณหนู ท่านอุตส่าห์ได้กลับบ้านสักครั้ง

จะพูดถึงเจ้าคนไร้ยางอายุทำไม"

แม้จะไม่ได้ตอบออกมาตรงๆ แต่คำว่าคนไร้ยางอายุคำนี้ก็เหมือนจะเพียงพอสำหรับการอธิบายเรื่องราวมากมายแล้ว

สวีไหย่วหรงไม่ได้ถามอะไรอีก นางกอดเข่า มองเกล็ดหิมะที่ร่วงโรยอยู่บนอกหน้าต่ายามค่ำคืน แล้วนั่งเงียบไปเป็นเวลานาน

เมื่อก่อนตอนที่กลับมาเยี่ยมบ้านที่จิงตูนางจะไม่อยากออกไปข้างนอกอีก แต่วันนี้ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไรนางถึงไม่อยากอยู่ในจวนนางอยากออกไปเดินเล่นข้างนอก ออกไปดูสักหน่อย

อาจเป็นเพราะเมื่อเทียบกับสองครั้งก่อนที่ได้กลับมาเยี่ยมบ้านจิงตูมีสถานที่บางแห่งที่ไม่เหมือนเดิมแล้ว ยกตัวอย่างเช่นโคมไฟในวังเว่ยยางมีมากกว่าปีก่อนๆ อยู่หลายดวง เส้าของสะพานไ่น์เหอเมื่อฤดูร้อนของปีก่อนถูกเรือชนเสียบยงจนเสียหาย เวลานี้กำลังซ่อมแซมอยู่ สวนป่าที่อยู่ตรงสะพานเปยชินนั้นไม่รู้ว่ามีไม้ถึงได้รกทึบขึ้นมาก สำนักศึกษาศาสนาหลวงเป็นสำนักเก่าแก่ในกลุ่มสำนักไม้เลื้อย ได้ยืนยันว่าได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว...

คนผู้นั้นก็อยู่ในจิงตู

กั้นห่างกับนางด้วยถนนสิบเอ็ดสาย

หากเป็นคนธรรมดาเดินไปจะใช้เวลาครึ่งชั่วโมง นี่เป็นเพราะหิมะตกจึงทำให้ทางลื่น ต้องเพิ่มความระมัดระวัง

หากเป็นนางเดินไปจะใช้เวลาเพียงครึ่งเดียว

หากขึ้นกระเรียนขาไป เช่นนั้นก็ยิ่งใช้เวลาสั้นลงไปอีก เพียงแค่พริบตาาก็ไปถึงแล้ว

หิมะที่นอกหน้าต่ายามค่ำคืนพลันฟุ้งกระจายกระจัดกระจายขึ้นมาอย่างกะทันหัน ความรู้สึกในใจของนางก็วุ่นวายขึ้นมาเช่นกัน เมื่อกะพริบตา

ก็พบว่า เป็นนกระเรียนขาวที่ร่อนลงมาในสวน

นางลุกขึ้นมาแล้วคลุมเสื้อคลุมตัวใหญ่ เดินออกไปที่นอกห้อง
ซวงเอ๋อรีบนำเตาผิงมากอดไว้แล้วรีบตามไป

นกระเรียนขาวกำลังกางขนอยู่บนพื้นหิมะ

ในท้องฟ้ายามราตรีพลันมีเสียงประหลาดที่แสนไม่น่าฟังดังขึ้น
ลูกพญาบั๊กษาสี่เทาบินร่อนลงมา ไม่รู้ว่าก่อนหน้ามันไปเที่ยวเล่น
อยู่ที่ไหน จนกระทั่งได้พบนกระเรียนขาวถึงได้บินตามมา เมื่อลงสู่พื้น
มันก็ซุกตัวเข้าไปในขนปีกของนกระเรียนขาว เหมือนการประจบและ
เหมือนจงใจเรียกร้องความสนใจจากนกระเรียนขาว นกระเรียนขาว
ซุกคอขึ้นมา ท่าทางแสดงถึงความสนใจ แต่ก็ไม่ได้มีเจตนาจะไล่มัน
ออกไป

เรื่องเล็กหลังนี้เป็นเขตหวงห้ามของจวนขุนพลเทพตงอวี หาก
ไม่ได้รับอนุญาตจากนาง ไม่ว่าใครก็ไม่สามารถเข้ามาได้ กระทั่งสี่ที่ซี้จี้
กับสวีฮุยอินก็เป็นเช่นนี้ จึงไม่ต้องกังวลว่าลูกพญาบั๊กษาจะไปทำให้
ใครตกใจ

"นี่คือนกอะไร" ซวงเอ๋อर्मองนกที่มีสี่เทาเรียบๆ ตัวนั้นแล้วถามขึ้น

ในสายตาของนาง นกตัวนี้ช่างมีหน้าตาค่อนข้างน่าเกลียด แต่
นกระเรียนขาวที่รักความสะอาดเสมอมาถึงกับไม่ได้ต่อต้านการตีสนิท
ของนกตัวนี้ นี่ทำให้นางตกตะลึงอยู่บ้าง

"ไก่ฟ้าตัวหนึ่ง" สวีไหย่วหวงตอบ

ลูกพญาบั๊กษาโผล่หัวออกมาจากใต้ปีกของนกระเรียนขาว
มองนางอย่างไม่พอใจแวบหนึ่ง

"ยอดเขาเชิงนี้รูปร่างไม่ใช่สถานที่ธรรมดาจริงๆ ไก่ฟ้าที่อยู่บนเขา
ถึงกับมีหน้าตาดูร้ายถึงเพียงนี้" ซวงเอ๋อรีบร้อมมือทั้งสองข้างพลงขึ้นชม

ทันใดนั้นก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ "อา! เช่นนั้นข้าต้องไปเตรียมน้ำสะอาด กับผลไม้เพิ่มสักหน่อยแล้ว เดี๋ยวที่เตรียมไว้สำหรับนกระเรียนขาวเท่านั้น"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ ความไม่พอใจในดวงตาของลูกพญาบั๊กซาก็ยิ่ง หนักหน่วงขึ้น

มันกินผักผลไม้ที่อยู่ยอดเขาเชิงนี้วันมาถึงครึ่งปีเต็ม มีเพียงแค่ว่า ตอนที่สวี่ไห่หวงหงไปเล่นไพนกกระจอกที่ในเมืองถึงได้ถือโอกาสกินเนื้อ ได้กินพวกที่โคจรคว้นบ้างนิดหน่อย วันนี้ได้มาถึงจึงดูที่รุ่งเรือง ตอนที่บินผ่านก็เห็นมนุษย์ที่หอมหวานมากมายขนาดนั้น ยังมีพวก ผู้บำเพ็ญเพียรที่เห็นได้ชัดว่าถูกรอบและได้รับการเลี้ยงดูเป็นอย่างดี มันค้นปากจนทนไม่ไหวมานานแล้ว ผลคือ...

คาดไม่ถึงว่ายังต้องกินแต่ผลไม้อีก

ต้องรู้ว่าถึงแม้ในชาตินี้มันจะยังไม่เคยกินเนื้อมนุษย์ แต่เศษเสี้ยว ความทรงจำของชาติก่อนที่หลงเหลืออยู่ในวิญญาณของมันยังไม่ได้ ลืมเลือนไป

"ไก่ฟ้าตัวนี้ชอบกินเนื้อ" สวี่ไห่หวงหงมองมาที่ลูกพญาบั๊กซา แวบหนึ่ง

เพียงแค่การมองอย่างธรรมดาๆ แต่ลูกพญาบั๊กซาก็รู้สึกได้ว่า ดวงวิญญาณถูกน้ำที่หนาวเย็นที่สุดชะล้างอยู่สามวันสามคืน ความปรารถนาอันร้อนแรงที่เกิดขึ้นเมื่อครู่หายไปอย่างไร้ร่องรอยในชั่วพริบตา ไหนเลยจะยังกล้ามีความคิดเหล่านั้นอีก

"หากในจวนมีกุ่มมั่งกรสีครามก็เอามาให้มันชิมสักหน่อย"

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ลูกพญาบั๊กซาก็ดีใจเป็นอย่างมาก ผงกหัว ขึ้นลงไม่หยุด ความทรงจำชาติก่อนที่อยู่ในดวงวิญญาณได้บอกมันว่า เนื้อของกุ่มมั่งกรสีครามนั้นเลิศรสเป็นอย่างมาก

ซวงเอ๋อร์พูดขึ้นอย่างจวนใจ "ในจวนไม่มี"

สวีโหย่วหวังประหลาดใจเล็กน้อย ในใจคิดว่าในจวนรู้ว่าตนชอบกินกึ่งมังกรสีครามของหอเจิงหู ตามหลักแล้วน่าจะเหมือนกับสองครั้งก่อนที่กลับมาจึงดู ล้วนเตรียมเอาไว้ไม่น้อย เหตุใดวันนี้ถึงไม่มี

"ทั่วทั้งจึงดูในตอนนี้นี้ล้วนไม่สามารถหา กึ่งมังกรสีครามมากิน"

ซวงเอ๋อร์ล้งเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้น "เพราะสำนักศึกษาศาสนาหลวงได้ซื้อหอเจิงหูเอาไว้แล้ว มีเพียงที่นั่นถึงจะสามารถกินได้"

สวีโหย่วหวังนึ่งอึ้งไป คิดไม่ถึงเลยว่า...จะได้ยินชื่อของสำนักศึกษาศาสนาหลวงเร็วถึงเพียงนี้

ถูกพบยากยากกำลังคิดว่าสำนักศึกษาศาสนาหลวงเป็นสถานที่อะไร มันจะต้องหาโอกาสกินคนที่อยู่ในนั้นให้หมด หลังจากนั้นก็คืออยุ่กินกึ่งมังกรสีครามเหล่านั้น

นกกระเรียนขาวร้องขึ้นเสียงต่ำอย่างกะทันหัน

สวีโหย่วหวังถึงได้รู้ ที่แท้ครึ่งวันมานั้นนกกระเรียนขาวล้วนอยู่ที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง คิดว่า...น่าจะเล่นอยู่กับคนผู้นั้น

ซวงเอ๋อร์ไปหยิบเนื้ออย่างอื่น สวีโหย่วหวังกระชับเสื้อคลุม นางยืนอยู่ท่ามกลางหิมะยามราตรีพร้อมกับคิดถึงเรื่องบางอย่าง

เขาอยู่ในจิตดู กั้นห่างกันด้วยถนนสิบเอ็ดสาย เวลาเพียงครึ่งชั่วยามไม่ลื เพียงครู่เดียวนางก็สามารถไปถึง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3n5ple9>